

Bylo veskrze pohodový a co hlavně bylo od začátku dost ftipný.

Protože krátce poté co jsme vyšli s Rumíčkem a s Tali z domu, jsem zahlídla malý, zavalitý, tlemící se odbržděný tank. No, jo. Takhle přesně totiž působila a chovala se. Kdo? Drobná, plavá fenka anglickýho buldoka. ☐ ☐ Tihle psi většinou působí jako že jsou naštvaní na celý svět a ještě půl vesmíru k tomu. Maruška nikoliv. Je to od pohledu optimismem hýřící vytlemenec. Šťastnej a radost rozdávající, vrtící sám sebou. Je naprosto rozkošná.

Ke stejnému názoru dospěli i ti dva a byli jí naprosto uchvácení. Rumíček jednu chvíli ne, to když ona uchváceně nabourala do něj v momentě, kdy se nedíval a čůral. Dozvěděla se sice cosi nelichotivýho, ale že by jí to nějak oslovilo, to rozhodně ne. Podívala se na něj, zavrtěla hlavou a šla narazit do Tali. Tu naopak její náraz oslovil a holky odlítly dělat kolečka prostorem. Pak narazila Tali do Marušky a ta se začla spokojeně tím prostorem rovnou kutálet jak vystřelená koule z děla. Masakr. Bez přehánění. Tali byla úplně vyřízená, že má konečně někoho, koho nerozbije. A Maruška taktéž. Rumíček jim chvíli sekundoval, ale pro tu lásku, co vznikla na první pohled mezi těma dvěma, neměl moc šancí se výrazněji zapojit. Holky byly naprosto šťastný, že se potkaly.

Natolik šťastný, že když jsme se pak rozcházelí do opačných směrů, letěla vždycky jedna s tou druhou, k jejímu majitel, tam to otočily a mastily zase opačným směrem k páníčkovi tý druhý. A takhle x-krát dokola. Byly jak dvě puberťačky, co se vzájemně doprovází domů a nemůžou se rozloučit, tak to vždycky otočej a jde ta první doprovodit tu druhou a furt takhle dokolečka. Museli jsme se páníčkem o Marušky smát. Byly naprosto kouzelný a roztomilý. Pak se teda rozloučily a Tali šťastně dolítla s výrazem: "Vidělas to? Viděla? Vona je úžasná, žejo?" ☐ ☐ Fakt jak malej harant. Dostala dva tři kousky jablíčka za to, jak byla rozumná a hezky sama od sebe nakonec přišla a šlo se venčit.

Roztančená Taliprtka sice běhala napřed, ale taky se sama od sebe vracela a způsobně sama sebe, i když jsem nebyla u ní, zastavila u obrubníku na křižovatce. Tam se k nám přidal spřátelený kavalírek. Došlo na slušný pozdravení se - teď mám na mysli Taliprtku, páč kavalírek se umí chovat slušně běžně, na rozdíl od ní. Rumíček pro tentokrát naznal, že by se mohl o trochu víc družít, až mě to zarazilo. Neb to je TEN kavalírek, kterýho neprávem považuje za nejnebezpečnějšího psa v okolí ☐ ☐ Pak mi ale páníček řekl, že pesan je krapítek indisponován, neb jest nemoceN a pokašlává. A to vysvětlilo vše. Rumouš - ošetřovatel se ho

asi chtěl ujmout □ .

Pokračovali jsme dál a já si užívala skorem nemluvnou prochajdu. Po ránu je to krása pro mou ještě spící duši, že nemusím furt bejt ten dozorce. A když, tak pokud se zavolá, tak se taky přiběhne. Když jsme došli na kraj louky, viděla jsem vižlajdu Sáru a poslala jsem je za ní. Chvilku jsme se družili, všichni tři si dali jablíčko a pak se Tali rozradostnila a... ve vteřině bez povolení vypálila. Kam jinam než..... k rybníčku. Vono to fčera totiž bylo málo ta půlhodina tam. Tak jsme se tam pro mi s Rumíčkem vydali. Kupodivu jsem ani nemusela sejít dolů, stačilo začít hudrovat na hraně louky a přišla. Tvářila se - no luxusně □ . Sdělila jsem jí, co si myslím o takovejch, jako je vona. A Rumouš pak radostně rozjel úplně příšernou bitku. Líтали tam jako šílený, naráželi do sebe, až to praskalo a vrčeli na sebe jak zběsilí. Tělem jsem je odnavigovala doprostředka, aby ty lidi co tam zrovna procházeli a bavili se tím, co tam ti dva provozují, nedošli náhodou úhony. A pak jsem jen stála a bavila se taky, stejně jako páníček od onoho kavalírka, který zůstal rozumně opodál. Společně jsme si jen na dálku poklepali na čelo a shodli se, že jsou to magoři, komentovat to nemělo cenu. □ . Když pak dořádili přišli oba spořádaně za mnou a spokojeně šli napřed domů. Tomu říkám prima venčeníčko.